

е неговъ собственъ капиталъ. Чуждото всѣкога остава чуждо.

Какво разбираме подъ думата собственостъ? Всѣко нѣщо, отъ което човѣкъ се ползува въ даденъ моментъ, е негова собственостъ. Ако нѣкой се опита да притежава сжщия предметъ, въ сжщия моментъ, той посѣга на чужда вещь. Могатъ ли двама души, въ единъ и сжщъ моментъ, да четатъ една книга? Щомъ единиятъ е взелъ книгата въ ржката си, другиятъ трѣбва да чака, да се освободи книгата, и тогава да я чете. Докато първиятъ чете, книгата е херметически затворена за втория. Отъ обикновенитѣ книги двама души могатъ едновременно да четатъ, но що се отнася до книгитѣ на живата природа, до страданията, тамъ всѣки самъ ще чете. Никой никого не може да замѣсти въ четенето на житейскитѣ книги. Тамъ, именно, е трагедията на живота. Всѣки самъ ще чете книгата, която му е дадена. — Защо? — Преди да си отговорите на този въпросъ, запитайте се, защо живѣете и защо умираете. Ако на тѣзи въпроси не можете да си отговорите, не търсете отговоръ и на другитѣ въпроси. Смъртъта е резултатъ на живота. Който не разбира живота, той умира, безъ да възкрѣсва; който разбира живота, той умира и вѣчно живѣе. Смъртъ безъ животъ подразбира лишаване отъ благата на живота. Ако смъртъта е резултатъ на живота, какво представя тогава самиятъ животъ? Той е резултатъ на Великия животъ, въ който се проявява разумно-